

10 — KROKODIL

„Rrreću te tati da nećeš da spavaš!“ grdila je sestricu. Kao odgovor je dobila grimasu koju je malecka pravila svaki put pre nego što bi zaplakala. Desnom rukom je sklonila crne šiške, koje su prkosno padale preko istobojnih očiju i ponovila.

„Stvarrno ću te rrreći!“

„Neeeee! Ako Milica spava, dođe baba oga...“, strah se prepoznavao u očima deteta.

„Baba Rrroga ne postoji, a sada spavaj!“

* * *

„Mali kokodil papisiti hoće sad!“ Milica je postajala uporna.

„Šta kaže?“ Aleksandar je iznervirano prevrnuo očima i nestrpljivo okrenuo kovrdžavu glavicu prema Sanji. Već neko vreme su besciljno lutali.

„Kaže da mali krrrokodil hoće sada da jede“, prevodila je Sanja reči mlađe sestre.

„Reci joj da ćuti! Krokodili ne postoje ovde!“ ljutio se.

„Ali ona tvrrrdi da ga vidi.“

„Ona ima tri godine!“

„Kokodil tu! Kokodil gadan!“ uvređeno je izustila Milica, razvlačeći lice u grimasu.

„Objasni joj da smo se izgubili i da krokodil ne postoji!“

„Milice...“

„Kokodil tuuuuu!“ devojčica je zaplakala.

Sanja ju je pomilovala po smeđoj, čupavoj kosici, da bi je umirila.

„U redu, neka nam tvoj krokodil onda traži put nazad!“

„Doblo!“ odlučno je odgovorila. Podigla ručicu u visinu usta, šapnula nešto i spustila je do zemlje. „Kokodil nađe!“ okrenula se prema Sannji i Aleksandru sa osmehom na licu. “Pita maja, maj dobra.”, dodala je.

„Zmaj je dobar?“

“Da, maj dobra. Kokodil i maj cuvaju Milica ”, radost se ukazala u krupnim crnim očima.

Dečak je ponovo prevrnuo očima. Strašno ga je nervirala. Bila je tako mala, glupava i dosadna.

Ljubičasto lišće se lelujalo na vetru. Oblaci kao da su bili od šećerleme a vazduh je ispunjavao miris bombona. Rečica od karamele proticala je blizu njih. Šareni krilati poniji trčkarali su po poljanama. Ostale životinje koje su ih okruživale bile su plišane i činilo se da su zauzete nekim poslom. Nisu obraćale pažnju na njih.

Milica je vrisnula.

„Šta je bilo Milice?“

„Kokodil kaže dolazi baba oga!“

„Baba Roga ne postoji.“

Dete je ponovo plakalo.

„Kokodil gize baba ogu, ali baba oga juta, tuče kokodil, tuče Milicu.“

„Neće tebe niko tući!“ umešao se Aleksandar.

Nebo je najednom postalo mračno. Koraci koji su im se približavali odzvanjali su kao snažni udarci čekićem u rudniku. Zagrmelo je. Čak se i neustrašivi Aleksandar uplašio.

„Šta je ovo?“

„Baba oga.“, prošaptala je Milica.

„Moramo se sakriti“, predložio je dečak.

„Ali gde?“ upitala je Sanja. „Ne znamo čak ni gde smo!“

„Milica pokazati“, šmrkala je mala.

Uzela je sestru za ruku, a ona je uhvatila drugara. Potrčali su. Pred njima se posle kraćeg vremena ukazala planina koja je ličila na ogroman dečiji krevet.

„Tu!“

Šćućurili su se ispod. Koraci su ubrzali i oni začuše glas. Zvučao je kao rikanje gorile.

„Miliceeeeeeeeeeeeeee!“

„Otkud Baba Roga zna tvoje ime?“ začudio se dečak.

„Baba oga tata.“

„Šta?“

„Baba oga tata.“

„Naš tata?“ upitala je Sanja.

„Da.“

„On te je tukao?“

„Daaa. Tata uzme kaiš i tuče Milicu. Jako. Nije dobra tata.“

„Ne, nije dobarrrr ako te je tukao. Ali zašt...“

Ruka se stvorila između njih prekidajući Sanjine reči. Milica je zaplakala.

„Ššššš!“ rekao joj je Aleksandar, ali prekasno. Džin ju je već izvlačio napolje iz skrovišta. Deca su istrčala da joj pomognu, ali ih je

strah zamrznuo. Kopča na kaišu je bljesnula na svetlosti narandžastog sunca. Stajali su kao ukopani. Krv je šiknula. Dete je zaurlovalo.

„Neeeeeeee!“ vrisnula je Sanja i u tom momentu se probudila. Ležala je u krevetu. Crteži iz zabavišta bili su joj okačeni iznad glave. Milica je spavala u krevetiću na drugom kraju sobe. Mrak ju je skrivao. Sanja je pritrčala sestrici.

„Milice! Milice! Milice prrrobudi se!“

Na detetovom licu nije bilo znakova života. Omlitavelo telo prestravilo je Sanju. Sestrica joj nije disala. Prstom ju je gurala, ne bi li izazvala reakciju, ali nje nije bilo. Suze joj se pojaviše iz očiju. Tata se promenio nakon majčine smrti i ona je to primetila. Prazne flaše koje su smrdele nisu joj se dopadale. Ostavljao ih je svuda po kući. Često se ljutio i vikao na živahno dete koje je rušilo stvari igrajući se i plešući po kući. Ali Sanja nije znala da ju je tukao zbog toga.

Skinula je ćebence sa sestrice. U njenoj ručici ležao je gmizavac. Mali zeleni krokodil. Nepomičan. Mrtav.